

Indonesië 2008, deel 9

Nog in Pangandaran vlak voor het vertrek drink ik mijn koffie in de amper glorende morgen. Ik zie een koekjesventer voorbij lopen. Ik wenk hem. Hij heeft nog warme broodjes banaan en chocola. Ik kies voor het broodje banaan. Bij het ontbijt neem ik alleen het eitje en wat vruchtensap.

Het is 7 uur rijden naar Yogya. Onderweg bedenkt Bertie dat hij een soe-oen fabriek weet te vinden in de buurt van Gombong. Vrouwen zijn bezig op lange metalen platen de gedroogde soe-oen naar een loods te dragen. Ik doe mee, maar mag met een andere vrouw maar twee platen met soe-oen naar een loods te dragen. De

andere vrouwen zijn het gewend en dragen er vier tegelijk. Het is loodzwaar.

Er wordt wat afgelachen dat ik help en binnen in de bloedhete loods ontdek ik meer vrouwen die op de grond zitten te midden van balen van dat spul. In een hoek brandt een kachel en ik krijg een hele uitleg hoe de pap uiteindelijk wordt verwerkt tot het product.

Wanneer ik iets buiten de loods een sigaretje opsteek, komt een vrouwtje naar me toe voor ook

een sigaretje. Ik ga terug naar de loods en vraag wie er nog meer rookt. Binnen de kortste tijd is het pakje leeg. Eigenlijk wil ik een nieuw pakje halen in de auto om uit te delen,

maar alleen Djun zit in de auto en hem wil ik even niet storen. Bij het weggaan, vraagt dat zelfde vrouwtje of ze mijn bloes mag hebben en laat mij haar gescheurd bloesje zien. Ik gun het haar van harte maar dan moet ik voor een andere in de koffer zijn en Peter is nergens te bekennen. Ik kan natuurlijk onmogelijk in m'n bloetje staan. De pret gaat niet door, want Peter komt er aan en we stappen in de auto. In de auto vertelt Bertie dat ik nooit waar iemand bij is, de koffer open moet maken, want die is in no time leeg. De vrouwen beginnen om

5.00 uur, mogen om 18.00 naar huis en werken 6 dagen per week. Ze verdienen 1000 roepia per dag. Ach toch mijn geliefd moederland!

We randen opnieuw een duriantent aan. Na eindeloos getawar kiezen we toch weer de import durian. Opnieuw doet Bertie niet mee (mag niet van zijn dierenarts, grapt hij). Een van de verkoopsters is eigenlijk een Indisch meisje maar totaal verindonesischt. Ze heeft het ook voor het zeggen.

We passeren veel sawa's en Peter maakt heel wat foto's.

Voor de middagmaaltijd weet Djun feilloos een restaurant te vinden. De hoge houten deuren zijn half gesloten voor de zon. De eigenaar komt ons tegemoet en als oude bekenden begroet hij Djun. Binnen is het lekker koel en we hebben weer gesmuld.

Bij hotel Mercure aangekomen, wordt de auto bij de slagbomen eerst met een detectieapparaat onderzocht onder de auto en zelfs de in de kofferbak alvorens wij op het terrein mogen komen. Bij de slagbomen staan dag en nacht twee mannen voor de beveiliging. Met een sembah (de Indonesische groet) worden wij

ontvangen en later zal ik in het hotel bijna altijd deze groet gebruiken. We hebben een kamer op de begane grond. Terwijl wij nog bezig zijn de kamer te bekijken en de koffers nog onaangeroerd in de gang staan, wordt er gebeld. Roomservice.

Een soort brede

selendang die bijna op het einde van het bed ligt wordt netjes gevouwen en op de zitbank van dezelfde bekleding gedaan en de dekens teruggeslagen. Nou ja.....Of we nog wat wensen hebben? We geven de man een fooi waarna hij verdwijnt.

We laten ons op bed vallen en komen haast om van het lachen. Het hotel is vol met toeristen: Maleisië, Hongkong, Singapore en ook Europeanen, blijkt later.

Natuurlijk moet ik eerst het zwembad bekijken.

Prachtig aangelegd, maar weinig in gebruik.

In de kamer nemen wij een drankje uit de koelkast.

De lege flesjes bewaren we om te ruilen tegen nog te kopen drank uit winkels. Deze zijn absurd goedkoper. Dat blijkt later toch niet zo makkelijk te zijn. In een klein winkeltje is de eigenaresse met veel moeite om te praten de lege flesjes in te nemen. Ik koop daar shampoo, want de mijne is haast op.

De kamer heeft wel een raam, maar die kan niet

open. Ik rook mijn sigaretje maar buiten op een bankje in de open lucht op het binnen plein. Dat is in het begin, maar later ontdek ik dat een speciale plaats in het restaurant gereserveerd is voor rokers. 's Avonds speelt een pianist op een vleugel zachte achtergrondmuziek.

Bij het ontbijt speelt een gamelanorkest net zo lang totdat het ontbijt is afgelopen. Heel romantisch

allemaal.

Vlak achter onze kamer is een open winkel met superdure kleding en schoenen. Het kantoor om te mailen is tevens ook een winkel die souvenirs en eveneens dure kleding verkoopt.

Een wandeling door de straat leert ons dat ons hotel niet eens tot de grootste behoort. Naast elkaar staan nog luxer gebouwen tot het einde van de straat. Ieder hotel heeft zijn eigen bewakers in uniformen die het embleem hebben van het hotel (de onze ook hoor). De

becakmannen dragen dezelfde kleur kleding en groepen bij elkaar voor klanten.

We besluiten maar een late siësta te nemen, want ik ben knap moe.

Voor het avondeten lopen wij naar de beroemde winkelstraat Malioboro die niet

ver verwijderd is van ons hotel. Wat heb ik een hekel dat ook Indonesië begint met Malls. De leuke winkeltjes zijn verdwenen en er blijven alleen souvenir winkeltjes en batikstandjes over. Ik wordt aangesproken door een man die vloeiend Nederlands spreekt. Hij heeft een broer/neef/familielid die studeert in

Nederland (het bekende verhaal) en al doende probeert hij mij te loodsen naar een winkel met schilderijen in de desa in een zijstraat van de jl. Malioboro.

Links en rechts worden batikspullen zowat in mijn handen geduwd. Ik koop een pet, want ik heb het gevoel dat de brandende zon nog eens blaren veroorzaakt op mijn schedel. Ik bezwijk ook voor

twee korte broeken.

Maar we

zijn op zoek naar een restaurantje dat nergens te bekennen is. Peter zet er de

pas in en ik kan hem nauwelijks bijbenen. Uiteindelijk eten wij in een Mall bij Mc Donald een hamburger.

Niet bepaald een lekkere

avondmaaltijd. Op de terugweg koop

ik nieuwe slofjes zoals ik die van Xenia heb gekregen.

Aan de andere kant van de straat, kan je op rieten matten of op lage bankjes

lekker eten, maar nogmaals, ik durf het niet aan. Wij wippen ook een zaak binnen die koffers verkoopt. Die van Peter valt haast uit elkaar. We besluiten kort voor ons vertrek naar Salatiga de laatste inkopen te doen met Djun en Bertie. We nemen uiteindelijk een dokar om ons naar een restaurant te rijden. Wat zijn de paarden mooi opgetuigd en links en rechts van het voertuig hangen

nog van die ouderwetse lantaarns. De dokars hebben een aparte standplaats op de Jl. Malioboro. De oude man die het paard ment is schitterend gekleed in de Javaanse kleding. Naast hem een klein jongetje waarvan ik eerst denk dat het zijn kleinzoon is, maar het is zijn jongste zoon. Helaas heeft Peter geen foto kunnen maken van de opgetuigde paarden in verband met de invallende duisternis. Het voertuig stopt voor een druk Chinees restaurant, maar ik vraag hem of hij een Indonesisch restaurant weet te vinden. Na weer een rit wordt dat gevonden, maar het eten is op. Het is pas 19.00 uur.

We worden weer afgezet bij zijn standplaats en ietwat ontmoedigd lopen we richting hotel. We blijven kijken naar een schoenmaker. In Nederland kunnen we maar beter de schoenen niet laten verzolen en nieuwe kopen. In Indonesië kost het verzolen drie keer niets en er is praktisch geen wachttijd.

De Teh Botol proberen we zo onopvallend mogelijk langs de bewakers het hotel in te smokkelen. Roomnummer, vragen ze en Peter loopt met de flesjes al door. Het kamernummer wordt genoteerd.

We belanden uiteindelijk in een restaurant vlak tegenover ons hotel.

Het is daar druk binnen en wij worden naar de bovenverdieping gedirigeerd. Hoe ongezellig. Boven zijn we de enige gasten. Het eten is ook niet je van het, maar de bediening keurig. Ik vraag om rujak als toetje dat alleen bestaat uit ananas en wat

komkommer met een waterig sausje. De sambal die in de saus hoort wordt apart geserveerd!

In het hotel nemen wij koffie. Peter bestudeert de wijnkaart. Ja ja, het hotel heeft wijn en dat is een unicum in een Moslimland. De prijzen liegen er niet om. Op de kamer gekomen is ons bed opgemaakt. Roomservice.

De volgende dag bezoeken wij de Kraton, het paleis van de

sultan.

Tegen betaling krijg ik een gids die ons nauwkeurig de geschiedenis vertelt van de sultan. In een overdekte galerij – pendopo – bekijken wij de

instrumentaria van het gamelanorkest. Vele geschenken zijn in restauratie veroorzaakt door de aardbeving. In een apart gebouw dat gewijd is aan de in 1988 overleden sultan Hamengku Buwono IX bekijken wij foto's van zijn jeugd, collecties glaswerk en een verzameling huisraad.

Uiteraard blijf ik stilstaan bij een bord dat geplaatst is op een tableau. Deze sultan wordt weleens Henk genoemd. Op het bord staat: 'Al heb ik een

uitgesproken westerse opvoeding gehad, toch blijf ik in de allereerste plaats Javanen.' De uitspraak is lange tijd mij bijgebleven. Roots!

Een opmerkelijk verhaal dat de gids ons vertelt is te zien op een boom, afgebeeld op een bord.

Aan de vele takken is het aantal kinderen van de sultan te zien. De zonen worden uitgebeeld in vruchten, de vrouwelijke nakomelingen zijn bladeren, overleden kinderen zijn bloemetjes. De vrouwelijke gids moet bij het verhaal heimelijk giechelen.

Wanneer we de kraton willen verlaten, ontmoeten we een Nederlands echtpaar en het is leuk om een en ander uit te wisselen. Ze zijn beiden artistiek. Ze geeft mij haar visitekaartje. Daarop staan de gegevens van hun weblog. Zij schildert.

Wanneer Djun stopt op het terrein van de kraton, worden we al omringd door verkopers. Mijn oog valt op een miniatuur becak, maar ik ga pas kopen wanneer ik de kraton heb gezien. De verkoper demonstreert dat de wielen echte spaken heeft en flexibele pedalen. De ketting is ingesmeerd met motorolie. Hij haalt het papier weg van het onderstel dat ter bescherming dient om niet besmeurd te raken. Het zadel is zelfs verstelbaar. De kap kan naar beneden of naar boven, al naar gelang de zon schijnt of het regent. Ik koop uiteindelijk twee becaks plus een grote patchwork tas om die mee te nemen. Ik koop ook

lepels die gemaakt zijn van de hoorn van een karbouw voor het opdienen van een Indische maaltijd.

Ik ben echt afgedraaid en ik besluit de rest van de tijd in het hotel te vertoeven, te zwemmen en wat te lezen. In de avond nemen we een becak die voor het hotel staat. Hij weet een goed Indonesisch restaurant en gelijk heeft hij. De volgende avond nemen we weer hetzelfde restaurant. Gelukkig zijn

de becaks ruimer dan die in Pangandaran. Ik geef de becakman de helft van de afgesproken prijs en vraag te wachten totdat we klaar zijn met eten. Toen we buiten kwamen was hij present en heeft zelfs de plastic voorluis gesloten vanwege de regen.

Bij het uitgebreide ontbijt zit in silo een vrouw die met een sierlijk gebaar een kruidendrankje – jamu - aanbiedt. Natuurlijk word ik begroet met een sembah, ik groet ook terug met een sembah, en later vraag ik haar een voorraad voor op de kamer. Die krijg ik netjes aangeboden. Naast het uitgebreide ontbijt, zoals gewoonlijk Europees en Indonesisch, is er een menukaart en speciale wensen worden uitgevoerd. Niets is teveel om de gasten het naar hun zin te maken.

Wordt vervolgd,
Mila